Qui envia els missatges?

En Biel té setze anys. El que més li agrada és passar l'estona amb els seus amics. Riu amb ells, participa en les converses i sembla un més del grup.

Com moltes altres vegades, el grup immortalitza molts moments que comparteixen fent-se fotografies amb el mòbil. Un dels nois fa una broma sobre el telèfon vell d'en Biel.

—Biel, agafa el meu mòbil, que amb la teva antigalla surten les fotos pixelades—li diu un dels amics, mofant-se d'ell.

Ningú no sembla donar importància aquell comentari i en Biel també riu, encara que li fa mal i intenta no mostrar-ho.

Aquella tarda, mentre miren les fotografies que han compartit, en Biel s'adona que no apareix en una selfi de grup que ha fet algú altre. Recorda haver-se col·locat al costat del seu millor amic quan l'han feta, però no entén per què no hi surt. Potser simplement ha estat un error.

A casa, té la crua sensació que el tracten com un criat i, quan no és així, se sent com un zero a l'esquerra. Quan hi entra, encara que els pares li pregunten com li ha anat el dia; ell només creu que li donen ordres.

—Biel, calenta't el sopar. Biel, fes els deures. Biel, treu la brossa…

Aquestes són les frases que creu sentir més sovint.

L'endemà, en Biel sent que els seus amics parlen d'una conversa que han tingut la nit anterior. Quan pregunta de què es tracta, canvien de tema. Això al Biel li fa pujar la mosca al nas.

Aquella nit, el seu mòbil vell vibra. Apareix una notificació al grup de conversa que té amb els seus amics.

Quan obre la conversa, s'imagina que parlen d'ell.

—Ostres, que no se n'entera que està de més.

—Sí, a vegades sembla molt curtet.

—Li podríem fer una de molt grossa. A veure si així ho pilla.

En Biel llegeix els missatges una vegada i una altra. Quan intenta fer una captura de pantalla, la conversa desapareix.

L'endemà, els amics neguen haver escrit res al grup.

En Biel comença a observar els seus amics amb més atenció. Cada rialla que no entén li sembla una burla; cada resposta tardana, una prova que ja no el volen al grup.

Una nit, el mòbil mostra un missatge breu:

Demà no hi vagis.

No hi ha cap remitent visible.

Malgrat aquella advertència, en Biel decideix anar-hi. I l'endemà, quan arriba al punt on havien quedat tots, descobreix que ningú apareix.

«Potser han canviat l'hora? O de lloc? I si han canviat els plans sense avisar-me?»

Ningú no sembla haver-se'n recordat, d'ell.

Potser algú li ha enviat el missatge per fer-li una broma. O potser la desconfiança l'ha fet interpretar els fets com una confirmació del que temia.

Convençut que algú del grup l'està enganyant, quan finalment troba els seus amics, en Biel comença a bombardejar-los amb preguntes i els acusa de parlar d'ell d'amagat.

—Per què llavors ningú m'explica el què està passant?—vol saber en Biel.

Cap dels seus amics no entén aquesta reacció, tampoc saben què respondre.

—Biel, estàs bé?—li pregunta la Noa, posant-li una mà a l'espatlla—M'estàs preocupant.

En Biel li aparta la mà amb un gest brusc i marxa sense donar opció a més rèpliques.

Tot el grup es queda bocabadat, sense poder articular paraula. Però un d'ells s'aixeca i va darrera d'en Biel.

—Ei tio, es pot saber a qué ha vingut tot això?—vol saber l'Ot—Que soc jo, el teu millor amic.

—Deixa'm en pau.

—Sou tots una colla de mentides i d'hipòcrites!

En sentir aquelles acusacions, l'Ot s'atura en sec, estupefacte, mentre observa com en Biel s'allunya ràpidament.

A casa, la mare li pregunta per què està tan irritable. Ell respon que no passa res.

—Molt bé, doncs fes les teves tasques. Quan vulguis, estem aquí per escoltar-te. El pare i jo sortim a comprar.

Aquella nit, el mòbil vell rep una notificació d'un número desconegut. És un arxiu d'àudio.

En Biel reprodueix la gravació.

Primer sent el soroll habitual de la seva habitació: les veus dels seus pares parlant, un grinyol de la cadira, la seva pròpia respiració. Després, una segona respiració, massa pròxima al micròfon.

En Biel no recorda haver enregistrat cap àudio.

Una veu murmura una frase que reconeix perquè és exactament el que li ha passat pel cap aquella tarda:

No et trobaran a faltar.

En Biel atura la gravació. Torna a escoltar-la una vegada i una altra. La veu continua allà.

Podria haver enregistrat l'àudio sense recordar-ho? Algú podria haver manipulat el fitxer? La veu podria ser una distorsió del so?

Després d'escoltar la mateixa gravació milers de vegades, fins a memoritzar-ne cada detall, s'adona que l'àudio dura cinc segons més dels que havia escoltat.

Però com podia ser? Se n'hauria d'haver adonat? Ha escoltat la gravació moltes vegades.

Tot i que està desconcertat, desideix escoltar aquests últims segons i, el que sent li glaça la sang.

Biel, l'Ot et vol prendre la Noa.

El cap li va a mil per hora. Repasa totes les escenes que han passat fins aquell moment.

«Ara entenc moltes coses. Per això em van deixar fora de la foto. L'Ot volia sortir al costat d'ella…»

—Però, … no pot ser: la selfi la va fer en Pau amb el seu mòbil—reflexiona en Biel en veu alta.

«Això vol dir … que en Pau s'ha aliat amb l'Ot? No pot ser, en Pau també és amic meu.»

L'endemà en Biel decideix tornar a quedar els seus amics. Sap on trobar-los: sempre es veuen al mateix lloc. Vol esbrinar per si mateix què hi ha de cert en les seves sospites i intentar arreglar les coses amb el seu millor amic.

Pocs metres abans d'arribar-hi, en Biel rep un nou missatge.

Vols comprovar-ho tu mateix? Estàs segur?

Aquesta vegada el missatge és diferent. Alenteix el pas mentre el llegeix un parell de vegades. Li comencen a suar les mans, estreny el mòbil amb força i accelera el pas.

Quan arriba on és del grup, saluda tots els presents. Dona una ullada al seu voltant i comprova que falten dos dels seus amics. Els busca amb la mirada, però no els veu enlloc.

—Biel, si busques la Noa i l'Ot, han dit que arribaran més tard—. Li comenta en Pau.

En Biel interpreta aquella resposta com una confirmació d'un dels seus dubtes.

«Segur que han quedat abans, ells dos, per estar sols.»

En Biel comença a imaginar-se diverses escenes en què la Noa i l'Ot estan sols. La sang li comença a bullir i la tensió a les mans augmenta.

Al cap de pocs segons, els veu aparèixer ben juntets. En Biel té els ulls clavat en el braç de l'Ot, que envolta la Noa, i veu com ella s'aixuga les llàgrimes que li cauen dels ulls, vermells de tan plorar.

Ara ja no té dubtes. Creu haver-los aclarit tots.

En el mateix instant que l'Ot deixar anar la Noa per saludar-lo, en Biel li clava un cop de puny a la cara, sense dir res. Amb tanta mala sort que l'Ot ensopega amb la Noa i tots dos cauen a terra.

—Però estàs boig o què?

—Sé perfectament el que estàs fen!—li respond en Biel, enfurismat—M'has traït. Creia que érem amics.

La resta de la colla contempla aquella escena com treta d'una pel·lícula, alguns es quedem en estat de xoc, sense poder reaccionar; d'altres corren a socórrer la Noa i l'Ot, que encara són a terra.

En Biel es queda immòbil. Mira els ulls de la Noa i té un instant de lucidesa, mentre les veus dels seus amics se superposen sense que aconsegueixi entendre què diuen. Mira el seu puny tancat. Li tremolen les mans, però no és capaç d'afluixar-los.

Què he fet?

Per un instant, la pregunta li travessa el cap i sent un nus a l'estómac. Però de seguida torna a veure el braç de l'Ot envoltant la Noa. Torna a sentir les paraules de l'àudio.

M'ha traït. Tots m'amaguen alguna cosa.

—Biel?

No respon. Té la mirada clavada en els dos amics, com si esperés que aquella imatge li expliqués què acaba de passar.

Una mà li toca l'espatlla.

—Biel, tio. Ei, mira'm. Què et passa?

El contacte el fa sobresaltar. Es gira de cop i es troba en Pau davant seu.

En Biel fa un pas enrere, neguitós. Li tremolen las mans i encara té el puny tancat. En Pau intenta dir-li alguna cosa, però les paraules li arriben esmorteïdes, con si vinguessin de molt lluny.

De sobte, el mòbil vibra.

En Biel abaixa la mirada. A la pantalla apareix un missatge nou, sense remitent.

Ara ja ho saps.

Alça els ulls i mar els seus amics, un per un. La Noa i l'Ot són envoltats pels altres, mentre en Pau continua devant seu, amb una expressió de preocupació que en Biel ja no sap com interpretar.

Què és el que sap? Què volen que sàpiga? I si tot allò que havia sospitat fos veritat?

No aconsegueix posar ordre als seus pensaments. Estreny el mòbil amb força i comença allunyar-se a poc a poc.

—Biel! Espera!—crida en Pau.

Però aquella veu, que altres vegades l'hauria transmès confiança, ara només li provoca més angoixa.

En Biel es gira i arrenca a córrer.

No sap quan de temps a estat corrent ni quans carrers ha deixat enrere. Només vol allunya-se de totes les mirades, de les preguntes i d'aquella veu que no aconsegueix treure's del cap. Quan finalment s'atura, li costa recuperar l'alè.

Dona un cop l'ull al seu volant.

Ha arribat fins al pont.

No recorda haver decidit anar-hi. Ni tan sols recorda exactament per on ha passat per arribar-hi.

S'acosta a la barana i s'hi recolza, mentre deixa caure la mirada cap al riu, però no sembla veure'l realment. Es queda quiet, amb el mòbil encara a la mà. A poc a poc, la seva respiració es va calmant.

Té el cap ple de veus, imatges i preguntes que es barregen sense que aconsegueixi distingir-les. La cara de l'Ot, els ulls plorosos de la Noa, la veu d'en Pau cridant-lo …

Baixa la mirada cap al mòbil. Durant uns segons, dubta si apagar-lo, llençar-lo o simplement deixar-lo anar. Però no fa res.

De sobte el mòbil vibra entre les mans.

En Biel abaixa els ulls cap a la pantalla. Llegeix el missatge una vegada i una altra. Nota com el cor li martelleja dins del pit i les mans li comencen a tremolar.

Ara ja ets meu.